

højre Fløj af Europas Lande. At der ogsaa er Socialdemokrater, der har den Opfattelse, vil jeg gerne have Lov til at bevise ved med den højtærede Formands Tilladelse at citere en Artikel, som Socialdemokratiets Kandidat, Hr. Lærer Poul Nord, i Skive-Kredsen skrev i „Skive Social-Demokrat“ Dagen efter Valget, altsaa den 3. December 1926. I en Tak til sine Vælgere skriver han følgende: „Den danske Arbejder vil have noget for sin Stemme, Socialdemokratiet har givet ham Verdens bedste sociale Lovgivning, og Fagforeningerne Europas bedste Lønninger.“ Se, det er en anden Udtalelse af en af Socialdemokratiets Kandidater end den, der har lydt her i Dag, at vi her i Danmark har Verdens bedste sociale Lovgivning; det ærede Medlem Hr. Staunings Tale er jo gaaet ud paa at fremstille Forholdene, som om vi var uhyre daarligt stillede i Henseende til social Lovgivning, hvis disse Forslag gennemføres. Man maa næsten beklage, at den socialdemokratiske Kandidat i Skive-Kredsen ved sidste Valg, Hr. Lærer Nord, ikke opnaaede at blive valgt, han, der saa aabent og ærligt stod frem og fremhævede, at Danmark har Verdens bedste sociale Lovgivning. Dersom han var blevet valgt, havde der dog været en lille Smule Haab — jeg indrømmer kun lidt — om, at han kunde have gjort sine Partifæller opmærksom paa, at den Forargelse, de har ladet komme til Skue overfor den sociale Lovgivning, er i allerhøjeste Grad uberettiget. Om de høje Lønninger, som Lærer Nord udtalte var de højeste i Europa, skal jeg ikke tale ved denne Lejlighed.

Det er min Opfattelse, at i vor sociale Lovgivning er der to Sider, man maa tage Hensyn til, nemlig til de mange Mennesker, som skal nyde godt af vor sociale Lovgivning, om det Beløb, der stilles til Raadighed, er fuldt ud forsvarligt. Med de Ændringsforslag, der var stillet af det konservative Folkeparti og mit Parti til Lovforslagene ved anden Behandling i dette høje Ting, mener jeg, at man ikke med Rette kan benægte, at Lovforslagene er fuldt forsvarlige. Men der maa ogsaa tages Hensyn til den anden Side, nemlig til Landets Skatteydere, som skal udrede de Beløb, der skal anvendes. I en økonomisk Krisetid som den, vi lever i for samtlige Erhverv her i Landet, og ikke mindst for Landbruget, er det absolut nødvendigt, at et saadant Hensyn tages. Men den Oppositionspolitik, som Socialdemokratiet har ført i dette høje Ting i

denne Samling, viser til Fuldkommenhed, at Partiet intet som helst Hensyn vil tage til den Side. Den højtærede Sundhedsminister udtalte ved anden Behandling med Henblik paa Socialdemokratiets Stilling, at det havde den Opfattelse, at de sociale Love aldrig kunde sættes ned, de skulde altid sættes op. Overfor et Parti med en saadan Anskuelse maa man sige, at her lades alt Haab ude om at komme til Forstaaelse.

Noget anderledes synes jeg Forholdet stiller sig overfor det radikale Venstre. Jeg havde i saa Henseende god Tro til, at, som jeg allerede har nævnt, det radikale Parti vilde være med til at bringe Invalidelovens Udgifter ned. Det Haab, jeg i saa Henseende nærede, grundede jeg paa, at Partiets egentlige Fører, det ærede Medlem Hr. Rode, ved Finanslovens første Behandling i Efteraaret, udtalte, at da Invalideloven i 1921 gennemførtes, var Kronens Guldværdi 68 Ø., medens den nu var 100 Ø. Og det ærede Medlem Hr. Rode fortsatte saaledes: „Man vil herefter se, at der for dem, som fremtidig vil faa en saadan Rente paa 800 Kr., vil være en meget betydelig Vækst i Værdien af den Ydelse, som man egentlig bestemte sig til at give i 1921.“ Naar et Partis Fører fremsætter saadanne Udtalelser, maa man ogsaa være berettiget til at regne med, at Partiet vil være med til at omsætte det fremsatte Krav i Handling, altsaa Kravet om en betydelig Formindskelse af Invalidelovens Udgifter. Nu er der sikkert ingen Tvivl om, at det ogsaa har været det ærede Medlems Hr. Rodes Mening, at han vilde være med til en betydelig Besparelse paa Invalideloven. Men han har paa det Tidspunkt efter min Mening glemt at regne med det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det er jo en offentlig Hemmelighed, som man siger, at der indenfor det radikale Venstre har staaet en Strid om, hvilket af de to Standpunkter man skulde følge, det ærede Medlem Hr. Rodes eller det ærede Medlem Hr. P. Munchs. Desværre har det ærede Medlem Hr. P. Munchs Standpunkt sejret, idet det Ændringsforslag, det ærede Medlem har stillet, saa afgjort ikke betyder nogen Nedsættelse af Invalidelovens Udgifter; tværtimod, hvis det ærede Medlems Ændringsforslag blev gennemført, vilde det betyde en Forøgelse af Invalidelovens Udgifter. Det ærede Medlem har som bekendt foreslaaet, at de, som var Familieforsørgere, skulde have 1 020 Kr. — saa langt kunde det gaa op, hvis de